

บทคัดย่อ

ภาคนิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาการพัฒนาการศึกษาเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศเวียดนามหลังนโยบายโด่ย เม้ย (Doi Moi) ค.ศ.1986 ถึงปัจจุบัน (ค.ศ.2007) ศึกษาการพัฒนาการทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองปกครองตั้งแต่หลังเวียดนามรวมประเทศจนถึงการปฏิรูปนโยบายโด่ย เม้ย (Doi Moi) ศึกษาผลกระทบของการปฏิรูปนโยบายโด่ย เม้ย ที่ส่งผลต่อระบบการศึกษาจนต้องนำไปสู่การปรับปรุงระบบการศึกษาครั้งสำคัญของประเทศเวียดนาม รวมทั้งดูความสัมพันธ์ของการพัฒนาการศึกษากับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศชาติ โดยในการศึกษานี้ผู้ศึกษาได้ตั้งสมมติฐานไว้ 2 ข้อ คือ หนึ่ง นโยบาย Doi Moi ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษาของเวียดนามเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ และ สอง การส่งเสริมและสนับสนุนนโยบายด้านการศึกษาของเวียดนามอย่างต่อเนื่องและจริงจังส่งผลให้ประชากรเวียดนามมีระดับการพัฒนาทางด้านทรัพยากรมนุษย์ที่สูงขึ้นและสอดคล้องกับความต้องการของประเทศ

การศึกษานี้พบว่า หลังจากมีการปฏิรูประบบเศรษฐกิจโดยใช้นโยบายโด่ย เม้ย ในปี ค.ศ.1986 ได้ส่งผลอย่างมากต่อระบบการศึกษาของประเทศเวียดนาม กล่าวคือ พ่อแม่ให้ลูกลาออกจากการศึกษากลางคันเพื่อต้องการแรงงาน แรงงานวัยหนุ่มสาวต้องการมีรายได้จึงลาออกจากโรงเรียน และการนำระบบเก็บค่าหน่วยกิตมาใช้ทำให้ผู้ปกครองไม่สามารถจ่ายได้จึงให้บุตรหลานลาออกจากระบบการศึกษา ดังนั้น จึงเป็นที่มาสำคัญของการปฏิรูประบบการศึกษาของประเทศเวียดนาม โดยรัฐบาลได้ประกาศใช้นโยบาย Education for All (1990-2000) ขึ้นในปี 1992

ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยสนับสนุนที่ทำให้บรรลุเป้าหมาย คือ วัฒนธรรมรักการเรียนรู้และสนับสนุนคนเก่ง วิสัยทัศน์ของผู้นำที่ได้ดำเนินนโยบายด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่องและจริงจัง นโยบายและการดำเนินมาตรการตามแผนการศึกษาอย่างจริงจัง การได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรต่างชาติ ผู้ปกครอง ครู และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง และบทบาทของสื่อมวลชน

จากการศึกษายังพบอีกว่า ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคคือ สภาพภูมิประเทศและการกระจายทรัพยากรของรัฐบาลอย่างไม่ทั่วถึง ปัจจัยทั้งสองอย่างนี้ถือเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่ทำให้รัฐบาลไม่สามารถพัฒนาด้านการศึกษาในพื้นที่ห่างไกลได้อย่างทั่วถึง และในส่วนของท้ายของภาคนิพนธ์เล่มนี้จะเป็นข้อเสนอแนะสำหรับประเทศไทย